

Velikonoce

Byly Velikonoce. Probouzelo se v nás v tenhle čas vždycky něco pohansky opojného, když jsme pronásledovali vrískající holky, když jsme se je pokoušeli přetáhnout pomlázkou upletenou z bužírky, protože taková ta přírodní s ozdobnou mašlí na konci se nám zdála moc zženštilá. Možná i proto, že tak připomínala holčičí cop s mašlí.

Vycházeli jsme tenkrát brzy dopoledne, v nejlepším oblečení, v nejlepších letech života, učesání, protože to bylo v době, kdy i ve městě byla košile nedělní záležitost a rodiče nás do ní oblékali tak akorát na procházku po Stromovce. Ulice a život v nich připomínaly spíš něco na způsob malých osad. Jen málokdo měl auto, nebo dokonce chatu, televizi měla tak jedna rodina v domě a všichni k nim chodili jako na představení do kina, nosili si židle a lahve domácího vína, aby to potom mohli pořádně probrat. To až později začalo přibývat aut a modře blikotavých oken. A lidí začalo ubývat.

Neměli jsme v těchhle šakalích letech žádnou úctu před tradicí, a kdyby nám někdo vyprávěl o kraslicích, asi bychom ho zblbli. Nevěděli jsme, že to vůbec existuje. Velikonoce znamenaly orgie křiku a neustálého přejídání se vejci. Byly to divoké svátky předpubertálního veselí a mutujících dnů, kdy holky byly něco jako nepřátelé a podezřelý byl každý z nás, kdo se s nimi zastavil třeba jen na kus řeči. Draždila nás ta jejich jemnost, jejich tajnost, cítili jsme, že v něčem jsou před námi, ale nemohli jsme přijít na to v čem, pochybovali jsme o jejich inteligenci, ale zároveň se nám trochu líbily, takže v tom vymrskání sukni byla jistá úleva.

